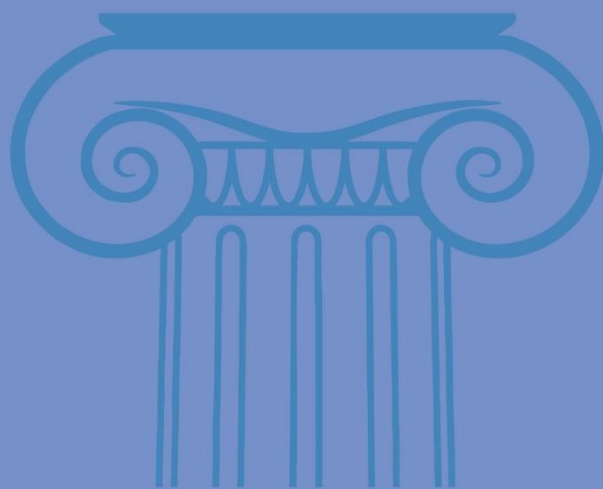
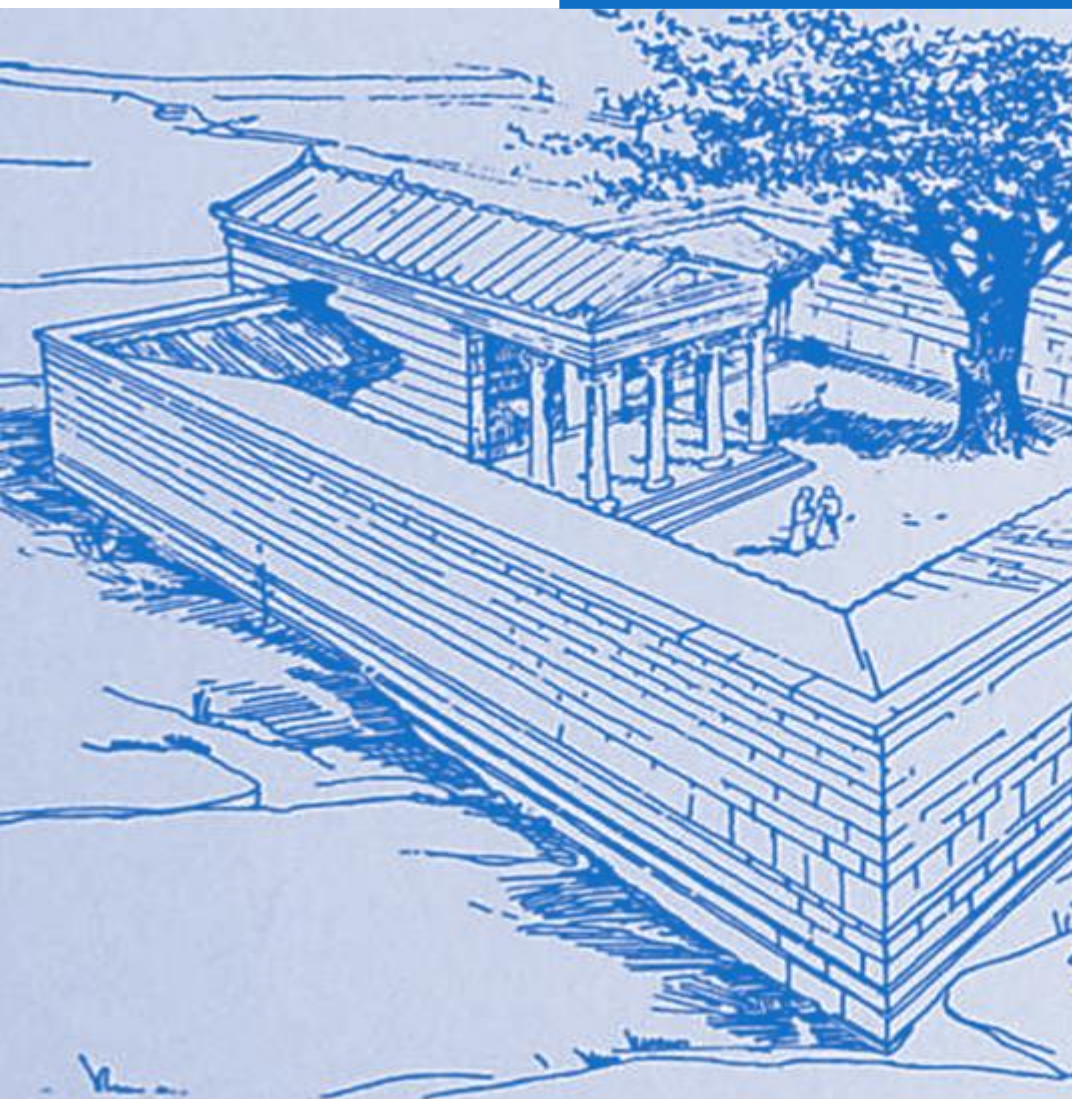

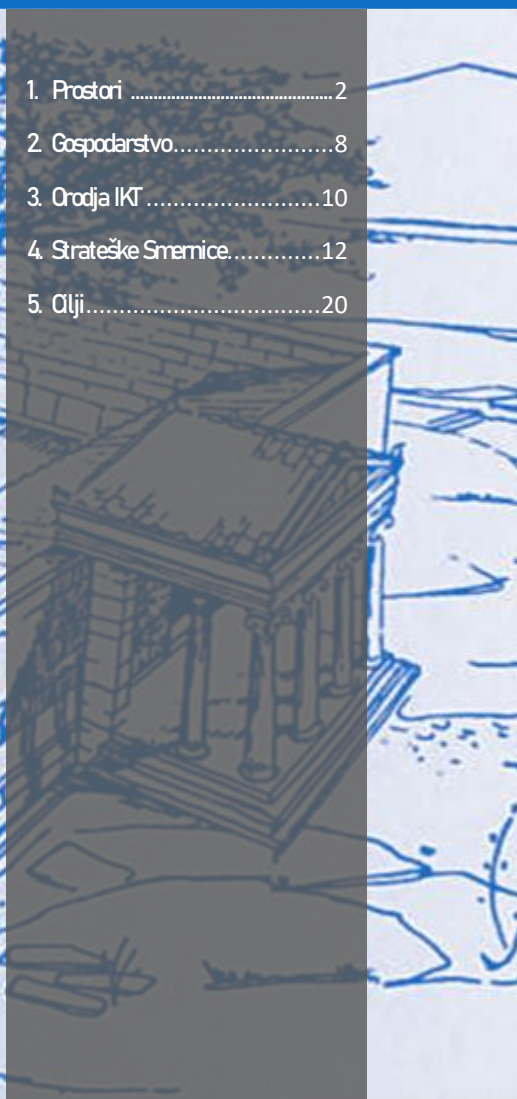
Strategija trajnostnega ohranjanja in valorizacije arheoloških parkov

Contents

1. Prostori	2
2. Gospodarstvo.....	8
3. Orodja IKT	10
4. Strateške Smernice.....	12
5. Cilji.....	20

1. Prostori

1. PROSTORI

Zdaj se priznava in uveljavlja, da se arheologija lahko in mora ukvarjati s sedanostjo, saj le-ta postaja vse bolj javna. S tem, ko si zadaja cilj izboljšanje kakovosti v sedanosti in tako prispeva k načrtovanju prihodnosti, učinkovito dosega cilje, ki so ji tradicionalno najbližji, kot so na primer raziskovanje, varovanje in izboljšanje.

Soočenje s problemi, povezanimi s teritorialnimi in krajinskimi preobrazbami, je eno od področij, kjer se zdijo povezave s sedanostjo najbolj vidne.

Pokrajina, ne glede na to, ali je grajena ali ne, je v resnici kompleksen sistem, sestavljen iz podsistemov in odnosov, ki so bili opredeljeni skozi čas zahvaljujoč tako konstruktivnim kot destruktivnim procesom. Urbano organizirana ali razpršena naselja, pa tudi odprta, obdelana, neobdelana, obrobna in gorata območja ter cestna omrežja so med številnimi znaki skupnosti, ki so poselile ozemlje. Ob upoštevanju teh znakov, ki so med seboj diahrono razslojeni in sinhrono povezani, je jasno, da preučevanje pokrajin ne more biti celostno in da je pristop k preučevanju starodavnih pokrajin lahko le globalen.

Analiza evropske zakonodaje poudarja, da je pristop k varovanju, ki se začne takrat, ko je škoda povzročena oziroma ko obstaja tveganje za nastanek škode, negativen pristop.

Zakonodaja in instrumenti urbanističnega načrtovanja, ki zadevajo in so povezani z upravljanjem arheoloških parkov, se enotno

uporabljajo na nacionalni ravni v vseh državah, ki sodelujejo v projektu TRANSFER, z namenom da le-to razširimo na evropsko raven. Torej, vsi arheološki parki so urejeni v skladu z različnimi zakoni in akti, ki v širšem smislu urejajo odnos do varstva in ohranjanja kulturne dediščine.

Kljub napredku razprave in stališčem, izraženim v skupnosti, še vedno ostaja precej monumentalna zasnova kulturnega vira, ki teži k temu, da iz konteksta izolira tiste kulturne dobrine, na katere se nanašajo zaščitni ukrepi.

Primerno je poudariti, kako sedanja zakonodaja in instrumenti urbanističnega načrtovanja pogosto še vedno obravnavajo to vprašanje na obrambni način. Tako je pozornost namenjena kulturni in arheološki dediščini kot dobrini, ki jo je treba ohranjati, varovati in braniti pred človeškimi dejavnostmi, ki bi lahko posegale vanjo in s tem ogrozile njeno bistvo.

Arheološki park še vedno velja tudi za »muzej na prostem«, ki je del ozemlja, razmejen in ločen od teritorialnega konteksta, namenjen izključno varovanju, skrbništvu, raziskovanju, razstavljanju in, širše, krepitvi najdb. To se zgodi kljub dejstvu, da se večina arheoloških ostankov nahaja v naseljenih, če ne urbaniziranih območjih, kjer se število prebivalstva veča.

Spomeniška zasnova, logika obrambnega varstva in logika muzeja na prostem ponavadi prevlada nad vsako vizijo programiranja in načrtovanja posegov in ukrepov, v katerih je varstvo in s tem povezana krepitev kulturne in arheološke dediščine vpeta v celostne procese načrtovanja in upravljanja ozemlja in krajine, ki vključuje tako lokalne skupnosti v smislu kulturne, socialne in gospodarske rasti kot uporabnike, ki jih zanima kulturno poglobljanje, zabava, druženje in sprostitev.

Analiza, izvedena v okviru projekta TRANSFER, je razkrila pomembne razlike v socialno-ekonomskih kontekstih, v katerih so strukturirani primeri Parkov.

Te razlike so vidne v celotnem teritorialnem ekosistemu, zlasti v povezavi s: pravili v zvezi z varovanjem in obogatitvijo arheološke dediščine; z ravnijo procesov prostorskega in urbanističnega načrtovanja; subjekti, vključenimi v upravljanje ozemlja in arheoloških parkov; obsegom vlaganj v procese upravljanja in krepitve arheološke dediščine; viri financiranja in načini črpanja sredstev; sposobnostjo ekonomskega sistema za interakcijo s procesi upravljanja arheoloških parkov; tehnološko infrastrukturo; spretnostmi in izkušnjami pri uporabi IKT pri upravljanju dediščine in procesih izboljšanja; obdarjenostjo in individualnim znanjem javnosti v zvezi z IKT.

Sklicevanje na evropske konvencije Malte, krajine in Faro ter evrosredozemske politike, ki poudarjajo odnos med arheološko dediščino, ozemljem, krajino in skupnostjo ter gospodarski vpliv politik za izboljšanje kulturne dediščine.

Spomniti se moramo na serijo refleksij in premislekov na temo odnosa med krajino in zgodovinsko kulturno dediščino. Konvencija o varstvu evropske arheološke dediščine (Valletta, 1992), Evropska konvencija o krajini (Firence, 2000), Okvirna konvencija Sveta Evrope o vrednosti kulturne dediščine (Faro, 2005) vse poudarjajo njene pomembne funkcije splošnega interesa in prispevek h gospodarski dejavnosti te ključne teme.

Ta zakonodajni okvir zlasti poudarja potrebo po oblikovanju upravnih struktur, ki bodo sposobne upravljati razvojne projekte, povezane z arheologijo. Spodbuja tudi: razvoj ustreznih pravnih predpisov za zaščito dediščine v fazah urbanističnega načrtovanja; opredelitev in izvajanje krajinske politike za varovanje, upravljanje in urejanje krajine s sprejemanjem posebnih ukrepov; vključevanje krajine v politike, ki se nanašajo na ozemeljsko in urbanistično načrtovanje, pa tudi v kulturno, okoljsko, kmetijsko, socialno in gospodarsko politiko ter v katero koli drugo politiko, ki lahko neposredno ali posredno vpliva na krajino. Javni in zasebni akterji spodbujajo, da se zavežejo, da bi povečali zavedanje o gospodarskem potencialu kulturne dediščine, z izvajanjem praks,

namenjenih njenemu varovanju in odgovornemu upravljanju, ob upoštevanju načel trajnosti, učinkovitosti in socialne kohezije.

Isti okvir postavlja »dediščinske skupnosti«, kot jih opredeljuje Farska konvencija, v središče teh procesov, hkrati pa krepi procese ozaveščanja javnosti in demokratično udeležbo tako pri prepoznavanju vrednot kulturne dediščine kot pri opredeljevanju in razvoju krajinskih politik, pokrajino in razvoj njenih politik.

Delitev ciljev med javnimi, institucionalnimi in zasebnimi akterji ter posvetovanje ali sodelovanje v procesu odločanja na podlagi politik načrtovanja se vidijo kot instrumentalni cilji za namene celostnega arheološkega ohranjanja, ki mora torej stremeti h kompromisu oz. delitvi med potrebami arheologije in potrebami načrtovanja, ob priznavanju bistvene obveznosti varovanja.

Procesi demokratizacije, ki potekajo po vsej Evropi, se torej premikajo v smeri postopnega širjenja baze odločanja, vključene v upravljanje ozemlja, katerega eden od vidikov je očitno zaščita. Procesi od spodaj navzgor so zdaj bistveno orodje za vsako dejavnost, ki želi imeti učinkovito sposobnost vplivanja na procese odločanja.

Človekov razvoj in kakovost življenja ter obogatitev ekonomskih, političnih, družbenih in kulturnih razvojnih procesov je cilj ohranjanja in upravljanja kulturne dediščine ter njene trajnostne rabe, kot poudarja operativni okvir. Krepitev kulturne dediščine je zato pridobila vedno večji pomen v tistih razvojnih modelih, ki temeljijo na lokalnih identitetah in krepitvi teritorialnih virov, ki presegajo izobraževalne, participativne in didaktične vidike, ampak tudi z zmožnostjo ustvarjanja zunanjih učinkov v drugih gospodarskih sektorjih.

Ta izhodišča so tudi v središču evro-sredozemskega pristopa k varovanju in krepitvi kulturne dediščine, v katerem je »celostno ohranjanje« dediščine namenjeno gospodarskemu in družbenemu razvoju s pomembnim multiplikacijskim učinkom, sama kulturna dediščina pa se šteje za pomemben vzvod v politiki gospodarskega

razvoja in socialne kohezije, tudi v povezavi z globalizacijskimi procesi.

2. Gospodarstvo

2 Gospodarstvo

Hkrati upravljavci lokacij niso navajeni gledati navzven in razmišljati o učinkih svojih dejavnosti na ozemlje (neposredno, z ustvarjanjem delovnih mest, pa tudi posredno, z aktiviranjem drugih gospodarskih sektorjev, povezanih z glavnimi dejavnostmi, ki se izvajajo za upravljanje parka).

Isti upravitelji območij in isti politiki prav tako niso navajeni pogledati v notranjost parka, da bi analizirali potencial, ki ga imajo ali bi ga lahko imele dejavnosti, ki potekajo zunaj, na postopke upravljanja območja.

Ohranjanje in izboljšanje sta temeljno povezana z dolgoročno gospodarsko vzdržnostjo arheoloških najdišč. Ekonomsko vzdržnost upravljanja arheološkega parka zagotavlja in vzdržuje učinkovito delovanje kompleksnega in medsebojno povezanega ekosistema proizvodnih dejavnosti, ki ponuja tako izdelke kot storitve.

3 ■ Orodja IKT

3. Orodja IKT

Evropski okvir, v katerem delujemo, kulturne politike, trendi in priporočila priznavajo individualno in kolektivno pravico do dostopa do kulturne dediščine in sodelovanja z njo, hkrati pa spodbujajo demokratično sodelovanje z uporabo digitalne tehnologije. EU vidi kulturno dediščino kot vir trajnostnega razvoja, ki izboljšuje življenja ljudi in življenjsko okolje.

V zadnjih letih je prišlo do pomembne evolucije plodnih procesov, skozi katere so se vloga in potrebe obiskovalca muzejev in arheoloških območij globoko spremenile. Tehnologija je bila odločilen in spodbuden dejavnik v tem razvoju in je izjemna komponenta pri odzivanju na nove potrebe po uporabi in komunikaciji dediščine.

IKT so orodja, ki podpirajo, ustvarjajo in spremljajo različne dejavnosti arheološkega najdišča, kot so raziskave, dokumentiranje, upravljanje, ohranjanje in restavriranje zbirk; uporabljajo se za komunikacijo z obiskovalci in promocijo dejavnosti muzeja, pri čemer uporabljajo tudi javnosti »poznane« naprave, kot so pametni telefoni, tablice in računalniki.

Neposredno prispevajo k »izobraževalnemu in uživaškemu« namenu kulturne dediščine, pa tudi k izboljšanju digitalne dostopnosti. Torej omogočajo zmožnosti vključevanja, povečanja dostopa in uporabe kulturne ponudbe v vseh kontekstih, tako na kraju samem kot preko tehnoloških naprav ter zagotavljajo vedno večje vključenosti ljudi s posebnimi potrebami.

4. ■ Strateške Smernice

4. STRATEŠKE SMERNICE

Zavrnitev natančne logike, ki daje prednost eni dobrini pred razmerji med dobrinami, ki postanejo učinkovite na ozemlju / Potreba po vključitvi politik zaščite in izboljšave v politike krajine.

Kulturne in arheološke dobrine črpajo svojo vrednost iz odnosov, ki jih lahko vzpostavijo med seboj z okoliškim antropiziranim in zgodovinsko razslojenim ozemljem ter s človekom. Zato je treba oddaljiti od logike, ki je še vedno prežeta z idealizmom in historizmom, ki se osredotoča na eno samo dobrino, da bi prišli do vizije zaščite, upravljanja in krepitve, ki se osredotoča na ozemlje in pokrajino, ki veljata za »homogen del ozemlje, katerega značaji izhajajo iz narave, človeške zgodovine in medsebojnih odnosov.«

Načrt parka mora preseči koncept ohranjanja kulturne dediščine, ki temelji le na obrambnih strategijah, strategijah minimiziranja ali kompenzacije vplivov. Zato mora preseči zgolj ohranjanje dobrega. Posledično ne gre le za pasivno varovalno orodje, temveč za pravi teritorialni projekt na ozemlju.

Arheološkega parka ne bi smeli obravnavati kot »muzeja na prostem«, zamišljenega kot zbiralnika spomeniških realnosti, z dejavnostmi, omejenimi na ohranjanje in razstavljanje arheološkega blaga, uporabnega le za sam obisk. Nov pogled na parke je vodil do nove strategije, ki je želela, da park postane prostor za aktivno produkcijo kulture, socializacije in gospodarstva.

Arheološki park mora preseči stanje izolacije, v katerem obstaja nevarnost vstavitve arheoloških ostankov, in postati "vsebnik" in

"generator" funkcionalnih, bioloških, kulturnih, socialnih in ekonomskih odnosov med različnimi notranjimi in zunanjimi komponentami na obodu arheološko območje. Njegov namen mora začrtati nova upravljavska ravnovesja in nas prisiliti k premisleku tradicionalnega pojmovanja muzejskega prostora v prid vse bolj razširjene interpretacije parka kot »proizvodne opreme«..

Sklicevanje na krajinske politike, ki vedno bolj zahtevajo sodelovanje lokalnih skupnosti pri upravljanju / Potreba po opolnomočenju lokalnih skupnosti pri varovanju in krepitvi. Državljeni postanejo prvi zainteresirani za varstvo kulturne dediščine, ko razumejo njeno vrednost.

Splošno prepričanje je, da mora biti vrednost zgodovinsko-kulturne dobrine, ki ohranja pomen krajinske dobrine in sledi novostim, ki jih na tem področju uvaja Evropska konvencija o krajini, opredeljena s prispevkom prebivalstva.

Sodbo je treba nadomestiti z utemeljitvijo in s tem prisiliti, da se raje zateče k intersubjektivnim argumentom kot k resnicam, ki jih potrdi specialist.

S tega vidika je torej nujna revizija trenutnih administrativnih procesov, ki jih pogojuje tradicionalna figura enega samega interpreta vrednosti vira. Poleg tega je treba ponovno razmisliti o analitičnih metodah in metodah vrednotenja samega sredstva. Dejansko je treba v razlago kakovosti uvesti nove spremenljivke, ki segajo od simbolnega pomena do pričevalne vrednosti, od figurabilnosti in reprezentativnosti do percepcije prebivalstva.

Interpretativne in evalvacijske kategorije morajo biti povezane z razširjenimi okviri znanja in z razširjenim teritorialnim območjem, v katerem postanejo problemi kompleksni in prepleteni.

Dve vrsti arheologov je treba postaviti ob bok. Prvi so s svojimi specifičnimi znanji in veščinami odgovorni za prepoznavanje

kulturne vrednosti dobrine in uveljavljanje modelov njenega varstva oziroma upravljanja, drugi pa naj široki bazi zainteresirane javnosti zagotovijo orodja, ki so uporabna za prepoznavanje kulturnih vrednot, vrednote dediščine, tako da bi lahko iste skupnosti, vključene v procese odločanja od spodaj navzgor, postale promotorji varovanja in krepitve kulturne dediščine.

Prispevanje k rasti skupnosti z dialektičnim vključevanjem pomeni tudi priznanje, da se je ta rast že začela. Še več, četudi bistvena in zahtevna pristojnost za zaščito pripada državnemu uradniku, so posebni interesi in veščine zdaj široko prisotni v teritorialnih javnih organih, pa tudi v vseh drugih javnih in zasebnih subjektih, ki jih nacionalna zakonodaja vključuje v projekte upravljanja.

Meje hiperspecialistične arheološke kulture brez skupnih interpretativnih kategorij za obravnavo dinamike krajinskega načrtovanja in upravljanja: potreba po odprtju nove fronte v širši temi javne arheologije.

Arheologi morajo sodelovati v procesih odločanja na strukturiran način. Vključitev arheologa bi morala biti obvezna v ekipah za izvedbo projektov z vplivom na ozemlje. Ta bistvena strokovna figura bi morala biti prisotna in aktivna v vseh fazah, ne le za sestavo kognitivnih okvirov in ne zgolj kot funkcija vsiljevanja ali ponovne potrditve omejitev. Arheolog bi moral posegati v analizo referenčnih scenarijev posameznih načrtov in predvsem v identifikacijo strateških usmeritev, prav zato, ker so arheološke dobrine primarni vir za kulturno in družbeno-ekonomsko rast ozemlja.

Arheologi morajo preseči meje, ki jih postavlja hiperspecializacija zgodovinsko-arheoloških disciplin, ki je pripeljala do vedno bolj poglobljenega obravnavanja vse bolj specifičnih tem. Zato bi morali pridobiti tudi interpretativne kategorije in modele reprezentacije in komunikacije podatkov, ki jih je mogoče deliti s strokovnjaki

različnih strok, vključenih v skupne procese načrtovanja in oblikovanja.

Za sodelovanje v procesih odločanja, ki urejajo in upravljajo transformacije ter s tem v procesih urbanega in teritorialnega soplaniranja, morajo arheologi razviti metodologije za skupinsko delo in dialog s strokovnjaki drugih strok (geologi, demografi, ekonomisti, botaniki, itd.), ki si v teh procesih delijo odgovornosti in pristojnosti.

Za arheologe pomeni dialog v okviru skupnega projekta tudi sposobnost, da se z namenom integracije soočijo z odgovornostmi, ki jih nalaga sočasno izvajanje politik, ki so jih razvili subjekti na različnih institucionalnih, nacionalnih, regionalnih in lokalnih ravneh. Realnost s svojimi čedalje nujnejšimi zahtevami po preobrazbi tako zasebnih kot javnih subjektov bi se sicer vsilila sama od sebe, ne glede na prioritete potrebe po zaščiti.

Elitistični pristop, v katerem je kultura v nasprotju z upravljanjem ozemlja in z njim povezanimi ekonomskimi procesi in ne vključuje skupnosti, lahko zanima le maloštevilno elito in je posledično obsojen na propad.

Želja po doseganju čim širšega občinstva prinaša tveganja, ki se jim je treba izogibati, kot so pretirano poenostavljanje vsebine, težave pri razumevanju togih kriterijev, ki jih nalaga metodologija zgodovinsko-arheološkega raziskovanja, iskanje spektakularizacije, celo povzemanje.

Ta drugačen način opravljanja arheologije, ki mora torej zadevati arheologa kot takega in ne novega specialista v "javni arheologiji" ali "arheologiji za načrtovanje", bi bil tudi način za zagotavljanje zaposlitvenih možnosti diplomantom in tistim, ki so študirali arheološke discipline.

Za arheologa, pravilno in potrebno iskanje vse bolj strokovnih veščin, da bi vzpostavil plodne in neposredne odnose s sodobnim kontekstom, ni mogoče ločiti od procesa zgodovinskega vrednotenja, ki je, začeniši s preučevanjem in dokumentiranjem gradiva, temeljni

in sam cilj arheologa. To je še posebej pomembno pri analizi in komuniciranju kulturne vrednosti dediščine.

Opredelitev arheološkega parka

Proces prehoda od upravljanja posamezne dobrine k upravljanju konteksta in krajine je privedel do nadaljnje opredelitve Arheološkega parka. **Arheološki park je torej:**

teritorialno območje, kjer je ugotovljena pretežno arheološka vrednost krajine, povezana s prisotnostjo zgodovinskih, kulturnih in okoljskih vrednot, predmet projekta celostnega in trajnostnega razvoja, v tesnem sodelovanju z lokalno skupnostjo.

Ta definicija arheološkega parka razvija izhodišča in pristope nekaterih glavnih evropskih konvencij, povezanih s kulturno dediščino in krajino, zlasti Malteške konvencije, Evropske krajinske konvencije in Farske konvencije.

Ta definicija omogoča preseganje načela preventivnega varstva, ki je že prisotno v Malteški konvenciji, prav zato, ker je njen cilj obvladovanje preoblikovanj in ne učinkov. V Malteški konvenciji je bilo ohranjanje arheološke dediščine kljub temu sestavni del teritorialnega razvoja. pravila.

Načrt in Projekt kot orodji za preseganje izključno zavezujoče logike in delitev možnosti z lokalnimi skupnostmi.

Zato je treba razmišljati o varovanju in krepitvi arheološke dediščine v kontekstu usklajenega teritorialnega upravljanja in politik načrtovanja ter zato obravnavati načrtovanje in oblikovanje kot osrednjo metodo upravljanja.

Izdelava načrta upravljanja arheološkega parka je obvezna, da se aktivira tesna primerjava med številnimi potrebami, subjekti in vrednotami, vključenimi v območje arheološkega parka, s ciljem identifikacije skupnega načrta dela. Načrt naj bi bil sposoben regulirati, upravljati in načrtovati preobrazbe krajine, ki se danes pospešeno razvijajo.

Načrt se ne odziva le na stanje nuje, temveč predvsem na željo po učinkovitem, pravočasnem in predvidevanju delovanja na območju.

Sodelovanje med različnimi akterji – javnimi in zasebnimi – ki delujejo v različnih vlogah na ozemlju, lahko tako omogoči dopolnjevanje in sprožitev sinergij, ki so potrebne za doseganje tistih ciljev, ki jih je sicer težko doseči s seštevkom ločenih in sektorskih ukrepov.

V Načrtu morajo nameni, ki so strogo povezani z ohranjanjem in izobraževanjem, voditi dialog in upoštevati kompleksnost aktivnih medsebojnih odnosov ljudi med seboj in z okoljem, ob priznavanju, da varstvo, upravljanje in načrtovanje krajine pomeni pravice in odgovornosti, ki vključuje vse državljane. To seveda ne pomeni zasenčiti potrebe po varovanju, ki je v arheološkem parku ne le bistvena in obvezna, temveč tudi sam namen njegovega obstoja..

Vloga IKT, gospodarstvo in fleksibilnost

IKT je treba uporabljati kot orodje v vseh fazah raziskovanja, upravljanja in izboljšave arheološkega parka, s posebnim poudarkom na razvoju demokratičnih procesov sodelovanja v fazah načrtovanja in upravljanja ter izboljšave arheološkega parka.

Za izmenjavo informacij med različnimi strokovnjaki v fazah načrtovanja načrta in njegovega izvajanja je treba uporabljati jasne, standardizirane jezike, ki jih je mogoče deliti. GIS mora biti osnova te izmenjave informacij, zato ga je treba obravnavati kot orodje in ne kot cilj.

V tem scenariju je lahko zavestna uporaba orodij IKT zelo učinkovita pri ustvarjanju vezi med skupnostjo in parkom na več ravneh, v skladu s konceptom skupnosti dediščine.

Prav tako lahko izboljša sporočanje znanstvenih rezultatov ter samih ruševin in spomenikov, ki jih javnost ali uporabniki pogosto težko berejo. Tehnologija, ki se uporablja za krepitev in ne zasenčenje kulturne dediščine, lahko parku pomaga z zagotavljanjem poglobljenih in/ali izobraževalnih izkušenj. Bistvenega pomena je, da postane park kraj, kjer se kultura proizvaja in deli skupaj z izkušnjami, izobraževanjem in oblikovanjem.

Uporaba IKT je torej temeljna za razvoj vsake politike, ki mora podpirati dostop do arheoloških parkov v logiki "vključujočega parka".

Načrt upravljanja mora zagotavljati stabilnost, učinkovitost in gospodarska sredstva, potrebna za doseganje ciljev varstva in krepitev arheološkega parka. Za optimizacijo naložbe in izbiro financiranja, ki se izvaja na slednji, je potrebna ocena pogojev ekonomske in finančne vzdržnosti, v kateri so stroški in prihodki opredeljeni tako, da se količinsko opredeli obseg potrebe po potrebnih gospodarskih virih, ustvariti, izboljšati ali narediti učinkovitejše upravljanje arheološkega parka.

Upravljaljske dejavnosti arheološkega parka morajo upoštevati potrebo po obravnavi številnih spremenljivk, ki so medsebojno povezane na ozemlju, kar nas dejansko zavezuje k identifikaciji posebnih metod poseganja od primera do primera.

Zato je iluzorno razmišljati o razvoju skupnih priročnikov, metod in smernic, ki bi jih lahko nekritično uporabljali na vseh področjih. Bistvenega pomena je, da se osredotočimo na nujnost zagotavljanja različnih "misij" in različnih strategij, ki upoštevajo referenčne kontekste.

5. Cilji

5. aLJI

Partnerji projekta Transfer, ki delijo njegova teoretična izhodišča, se strinjajo, da bodo v svojih politikah in dejavnostih arheološke dediščine uporabljali načela, metode in procese, ki so skupni in razloženi v modelu skupnega trajnostnega upravljanja za arheološke parke in rezultat projekta, raziskave, upravljanje in izboljšanje ter teritorialni razvoj.

Zavezujejo se, da bodo v skladu s svojimi vlogami in pristojnostmi zahtevali in spodbujali uporabo načel, metod in procesov, ki so skupni v modelu skupnega trajnostnega upravljanja za arheološke parke v okviru politik in dejavnosti raziskovanja, upravljanja in izboljšanja dediščino ter arheološki in teritorialni razvoj zadevnih narodov.

Zavezujejo se, da bodo v skladu s svojimi vlogami in veščinami spodbujali in spodbujali uporabo načel, metod in procesov, ki so skupni v modelu skupnega trajnostnega upravljanja za arheološke parke v okviru politik in dejavnosti raziskav, upravljanja in politik izboljšanja in dejavnosti, povezane z arheološko dediščino in teritorialnim razvojem Evropske unije.

Ta dokument so v angleški različici podpisali vsi partnerji projekta TRANSFER.

Dokument je nastal s finančno pomočjo Evropske unije. Za vsebino v tem dokumentu so izključno odgovorni avtorji in je v nobenem primeru ni mogoče obravnavati kot odraz stališča Evropske unije in/ali organov programa ADRION.

Ta dokument podpira program Interreg ADRION, financiran v okviru Evropskega sklada za regionalni razvoj in sklada IPA II.

Proračun projekta: 1.664.336,80 EUR

Trajanje projekta:
1. februar 2020 – 31. januar 2023

